

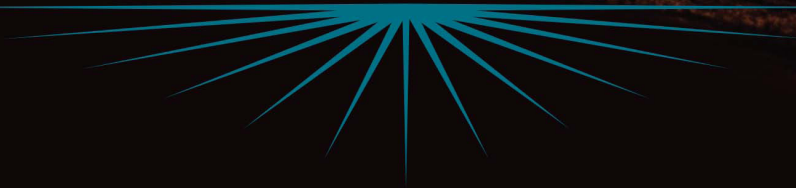
Пиер Белмар

Жан-Франсоа Намия

25

ЛЕГЕНДАРНИ СЪКРОВИЩА

**Пиер Белмар
Жан-Франсоа Намия**

25 ЛЕГЕНДАРНИ СЪКРОВИЩА

Enquête sur 25 trésors fabuleux
Copyright © 2012 Pierre Bellemare, Jean-François Nahmias
All rights reserved.

© Златко Стайков – превод от френски
© Анелия Калева – худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2013
ISBN 978-954-389-266-2

ЕРА

1.

Съкровището, което убива

На 9 юни 1938 г. Жан-Батист Дюфур влиза в агенцията за търговия с недвижими имоти „Перез“, разположена в пристанищния квартал на град Алжир. С него са жена му Маргьорит и двете им дъщери – петнайсетгодишната Роз и дванайсетгодишната Анжелик. Господин Перез ги посреща с широка усмивка.

– Добър ден, мога ли да направя нещо за вас?

Жан-Батист Дюфур също се усмихва.

– Да, разбира се, току-що пристигаме от метрополията, за да се заселим при вас.

– В такъв случай добре дошли... В кой квартал на града бихте желали да живеете?

– В този тук. Работя в митницата и имам офис на пристанището.

– Аха, имате късмет, за пристанището отговарям аз. За четиричленно семейство най-добрият избор е самостоятелна къща.

– О, не! Аз да не съм Рокфелер! В Администрацията богаташи няма!

– Точно затова имам за вас нещо със смешно нисък наем: триста франка месечно. Ако искате, можем веднага да посетим къщата.

Жан-Батист Дюфур е изненадан. Сумата наистина е смешна. Ако за тези пари в Париж наемеш гарсониера, смятай, че много ти е провървяло! И той се задоволява да промълви:

– Съгласен съм...

Малко по-късно семейството е на мястото. Учудването на Жан-Батист при обявяването на наема прераства в изумление. Вилата е едно малко чудо. Построена е в мавритански стил с балкони от ковано желязо, фасадата е украсена с мотиви от син фаянс и с колонада. Разположена между хлебарница и футболно игрище, тя има голям двор с портокалови дръвчета. Направо изглежда не на място сред баналната околна обстановка. Най-хубавата сграда на цялата улица!

И вътре не е по-зле. Стаите са широки, паркетът е излъскан, стените са украсени с мозайки, прозорците са с витражи. Освен салоните на партера и стаите на горния етаж къщата разполага с таван и мазе. В края на огледа господин Перез се обръща към господин Дюфур:

– Е, какво? Ако сте съгласни, подписваме договора и можете да се нанасяте.

Има си хас господин Дюфур да не е съгласен!

На връщане в агенцията той чете и препрочита договора, за да види дали няма скрита някоя коварна клауза. Но не – всичко е напълно прозрачно: триста франка месечно и нито сантим отгоре. Той подписва и си тръгва щастлив и с ключовете в джоба.

Вечерта семейството вече се е настанило в новото си жилище. Очарованият господин Дюфур не губи прекрасното си настроение.

– Погледни каква красота, Маргьорит! Само за триста франка, даваш ли си сметка? Е, не бях ли прав да кандидатствам за тази служба в Алжир?

Радостните му възгласи отекват сред катедралната тишина на дома. Маргьорит Дюфур май не споделя ентузиазма на съпруга си. С тези витражи просторната трапезария наистина напомня на църква. Освен това няма ток и светлината на газената лампа е потискаща.

Жан-Батист започва да се ядосва:

– Каква е тази погребална физиономия? Добре де, съгласен съм, че е неприятно, дето няма електричество, но нали ще го пуснат до два дни? Така каза господин Перез!

След моментно колебание Маргьорит се решава:

– Не е заради тока. Триста франка е прекалено малко за тази къща. Тук сигурно има уловка.

– Горката ми Маргьорит, никога не си довольна! А вие, момичета, какво ще кажете?

По-малката Анжелик мълчи, свела очи, но Роз е по-смела:

– Татко, на улицата едно арабче ми вика: „Абе, вас не ви ли е страх да живеете в къщата на сестрите Жанвие?“ Попитах го от какво трябва да се страхуваме, но то избяга, без да ми отговори.

Тръпки побиват майката и Анжелик. Раздразнен, Жан-Батист Дюфур отсича:

– Да не съм чул повече такива глупости! Момичета, вземайте си лампата и се прибирайте по стаите. Първата, която се разциври, ще си има работа с мене!

Като се опитват да не треперят, дъщерите му се качват на горния етаж. Щом излизат от трапезарията, Маргьорит сграбчва ръката на съпруга си.

– Жан-Батист, и аз не съм спокойна!

Той вдига рамене и на свой ред се изправя, за да се прибере да спи. Тя го чува да повтаря от стълбите:

– Триста кинта!... Какво им става на тези жени? Само триста кинта!

Жан-Батист си ляга и веднага заспива. Точно в полунощ жена му го разтърсва:

– Жан-Батист! Събуди се!

– Какво има?

– Нещо става. Слушай!

– Нищо не чувам...

– Ето-ето, сякаш дрънкат вериги.

– Това е вятърът.

– А хленча чуваш ли го?

— Ох, това е някаква котка, клета ми Маргьорит!
Само след миг обаче той скача от леглото.

— Права си, не е котка. Ей-сега ще му дам да се разбере на този откачен тип!

И наистина, някой тропа силно на външната врата.

Жан-Батист грабва служебното си оръжие и се втурва към партера. Маргьорит го чува как трополи по стълбите, когато се разнася чудовищен крясък. Това е глас от откъдното, в който няма нищо човешко — едновременно остър и плътен, изпълнен с ужас.

Преди госпожа Дюфур да успее да реагира, Роз и Анжелик се втурват в стаята ѝ. Накрая се появява и съпругът с револвер в ръка. Казва объркан:

— Нямаше никой...

На сутринта Маргьорит решава да отиде до бакалницата. Тя е в съседната пряка и е сборен пункт на градските клюкарки. Едва влязла вътре с пазарската чанта в ръка, Маргьорит е наобиколена от бакалката и клиентките ѝ. Без дори да се представи, госпожа Компани я пита:

— Вие ли сте наели вилата на сестрите Жанвие?

— Ами... Май че да...

Бакалката дълбокомислено кима:

— Горката!

Домакините от квартала се вторачват съчувствено в новодошлата. Тя не може да се сдържи и уплашено изрича:

— Кажете ми какво знаете! Не крийте истината, моля ви!

Госпожа Компани взема думата:

— Подозирам, че агенцията ви я е спестила... Истината е, че... преди вас там живеяха сестрите Жанвие. Виолет и Орели. Бяха на около седемдесет — седемдесет и пет години. Много саможиви, никога не излизаха. Пазаруваше им прислужник. Чудехме се от какво живеят, но всъщност не бе толкова трудно да се отгатне: имаха скътано имане...

В бакалницата влизат нови клиенти. Госпожа Компани продължава разказа си:

— И ето ти последната Коледа. Тази нощ потропали на вратата на къщата им. Виолет не пожелала да отвори, но Орели била любопитна. Погледнала през шпионката и паднала назад. Някой я пронизал с щик: острието я улучило в окото. Като я видяла, сестра ѝ Виолет загубила разсъдъка си. Затвориха я в лудницата.

Госпожа Дюфур едва не припада. Бакалката снишава глас:

— Надявам се да не сте чули призрака на Орели. Някои нощи отива до вратата и надава същия крясък, както когато я пронизаха.

Една от клиентките взема думата:

— Не успяха да открият убиеца. Някои хора разправят, че щял да се върне...

Маргьорит Дюфур не чува нищо повече. Зарязва пазаруването и хуква към къщи. Заварва Жан-Батист и двете си дъщери в градината. Задъхано им преразказва страшната история. И ако ужасените възклицания на момичетата не я учудват, реакцията на мъжа ѝ е съвсем неочаквана. След края на разказа ѝ Жан-Батист се замисля и изведнъж изтърсва:

— Скрито имане, казваш? Това е твърде интересно!

Маргьорит е поразена:

— Ти не чу ли какво ти казах? Жената умира посред нощ от ужасна смърт! А убиецът продължава да броди наоколо...

Жан-Батист се подсмивва. Нищо не може да го уплаши.

— Ако убиецът се появи, знам как да го посрещна! Но виж, тази работа със скритото имане ми изглежда интересна!

И въпреки отчаяните вопли на жена си и дъщерите си той се изправя, грабва лопата и отива да копае под портокаловите дървета.

Същата вечер семейство Дюфур се готви да прекара втората си нощ в къщата на сестрите Жанвие. За двете момичета, които имат отделни стаи, това е сурово изпитание. По-голямата Роз се пъхва под завивките. Поне да имаше електрическо осветление, може би щеше да преодолее страха... Но като няма, оставя лампата да гори — и без това няма да мигне цялата нощ. Само дано газта да стигне до разсъмване: ако я погълне мракът, не се знае какво ще ѝ се случи. А газта застрашително намалява...

Момичето изведнъж се сковава от ужас: откъм приземния етаж се разнася злокобно и отчаяно стенание! Но какво... това не е крясъкът от предишната нощ. Този глас е на... баща ѝ!

Роз надмогва ужаса си и тича към стаята на родителите си. Майка ѝ спи и не е забелязала, че мъжът ѝ го няма.

— Мамо, мамо, събуди се!

Стресната, Маргьорит скача от леглото като пружина. Дъщеря ѝ няма нужда да прибавя нищо. И майката познава гласа на съпруга си... Май че идва откъм кухнята... Двете грабват по една газена лампа и слизат по стълбището. Маргьорит Дюфур бутва вратата на кухнята.

Жан-Батист е там, седи на масата. Гледа я напрегнато. Лицето му изразява неопишуем ужас, усилен от играещото пламъче на лампата. Изведнъж е остарял с десет години. Косата му, дотогава черна като катран, вече е почти бяла. Треперещата Маргьорит пристъпва към него.

— Жан-Батист! Какво е станало?

Никакъв отговор. Той я гледа с отнесен поглед и продължава да хленчи.

— Жан-Батист, кажи нещо!

Хленчът внезапно секва. Замества го шумен смях на луд...

Ужасената Маргьорит събужда по-малката си дъщеря и трите се втурват към бакалницата „Компани“ да търсят помощ.

На 11 юни 1938 година слънцето изгрява над Алжир. Вече жари, както винаги през този сезон. В бакалницата „Компани“ никой не се интересува от метеорологичната обстановка. Пристигнал спешно на мястото с мнозина свои полицаи, комисар Торджман, отговорен за пристанищния квартал, е в центъра на общото внимание. Маргьорит Дюфур трепери на стола, заобиколена от тъпла любопитни. Комисарят се навежда към нея:

— Вече няма страшно, госпожо. Отведоха съпруга ви в болницата. Там ще се погрижат за него.

— Какво му е?

Комисарят не успява да отговори. Нечий глас възкликва зад гърба му:

— Аз знам какво му е: видял е съкровището!

Комисарят се обръща и вижда млад двайсетинагодишен алжирец.

— А! Ти пък какво щеш тук?

Полицията познава добре Али Касем. Това е прислужникът на сестрите Жанвие. След убийството на Орели го разпитваха, но трябваше да го пуснат поради липса на доказателства. Колкото до имането на двете стари моми, по време на разследването се наслуша за него, без да повярва. И може би сгреши...

— Обясни! Каква е тази история за съкровища?

— Съвсем истинска! Когато видях как отнасят господин на носилката, разбрах, че нещата са загубени... Е, добре: признавам си, че аз вдигнах шума миналата нощ. Правя го заради съкровището, нали разбирате?

— Не, нищо не разбирам!

— Господин комисар, имането на сестрите съществува и аз искам да го открия! Затуй като видях новите наематели, реших да ги уплаша, за да се откажат от къщата.

— Откъде си толкова сигурен, че съкровището съществува?

— Веднъж чух разговор между двете сестри. Макар че Орели ме видя и ме заплаши. Каза ми: „Ако видиш съ-

кровището, то ще те убие. Или най-малкото ще ти отнеме ума.“ Точно това се е случило с господина: не е мъртъв, но е полудял.

Маргьорит Дюфур надава сърцераздирателен писък. Комисарят Торджман сграбчва младия човек за яката.

– Ти си убил старата и си нападнал господин Дюфур! Признай си!

Али Касем трепери, но не признава.

– Не съм нападнал и не съм убивал никого. Само вдигнах гюрултията...

– Арестуван си и ще проговориш!

Али Касем незабавно е пратен в затвора да чака резултатите от разследването, наредено от комисаря. То не напредва, но пък случаят „Жан-Батист Дюфур“ е разрешен учудващо бързо. Само след два дена Торджман е в състояние да разкрие пред Маргьорит Дюфур смайващата истина.

– Вече знаем почти всичко... Съпругът ви се е отровил с въглероден окис. Слязъл е в мазето на сестрите Жанвие, навярно да търси съкровището. Мазето обаче се пълни със смъртоносни количества – идват от лошо функциониращата пещ в съседната пекарна. Пожарникарите установиха току-що, че двете мазета са свързани. Освен това откриха и съкровището: петстотин златни наполеона и сто хиляди франка в банкноти, прибрани в плитко закопано ковчеже. Дори не е имало нужда да го крият: този газ без цвят и мирис наказва със сигурна смърт всеки, който не носи маска и не задържа дишането си... Орели Жанвие била милосърдна сестра. Явно е разбрала за въглеродния окис в мазето – може би от смъртта на домашните животни, и е решила, че тази защита е непробиваема. Имането на сестрите Жанвие било по-добре защитено от саркофазите в египетските пирамиди!

Маргьорит Дюфур поклаща мълчаливо глава. Не може да продума от вълнение. Най-сетне успява да каже:

– Според доктора състоянието на съпруга ми се подобрява и вероятно ще възвърне нормалното си състояние.

– Навярно е усетил, че нещо не е наред, и е успял да се измъкне от мазето. Само след минута-две мозъкът му е щял да бъде унищожен, а след още пет минути е щял да издъхне...

– А онзи млад алжирец Али – смятате ли, че е убил Орели Жанвие?

– За момента не знам, но друг заподозрян нямам.

Семейство Дюфур не остават дълго в Алжир. Щом състоянието на Жан-Батист позволило, те се завръщат в Париж. Поради преживяното от него управлението на митниците се съгласява той да заеме предишния си пост и семейството се настанява във възможно най-обикновения апартамент, в каквито живеят милиони хора – с електричество, с тесни стаи и може би доста висок наем...

Никой от семейството не научава за развръзката, настъпила малко по-късно. В пристанищния квартал на град Алжир някой си Анри Пти, на петдесет и три години, бил усмирен от минувачите, докато се опитвал да избодне очите на една старица с щик, който криел в ръкава на ризата си. След нараняване през войната човекът бил подложен на трепанация на мозъка, изкарал дълго време по психиатричните клиники.

Али Касем бързо бил освободен. Все пак получил присъда за причинената от него среднощна врява...

Остава къщата на сестрите Жанвие. Случилото се вдигнало такъв шум в квартала, че никой не пожелал да живее в нея. Накрая била откупена от градската управа,

но не могли да ѝ намерят предназначение. Тъй че останала необитаема чак до 1962. В края на войната за Алжир антиоасовската* служба се настанява в нея и я превръща в нещо като център за лишаване от свобода и разпити. Но терористичната организация успява да я взриви във въздуха. От красивата вила в мавритански стил не остава нищо.

* OAS (Организация на тайната армия) — в началото на 60-те години нелегална антиголистка организация на бившите френски заселници в Алжир, недоволни от политиката на президента генерал Дьо Гол, поради което на няколко пъти се опитвали да го убият. — Б. пр.

2.

Последният полет

Понеделник, 31 юли 1944 г., 7.30 часът сутринта. Времето е хубаво в Борго, близо до Бастиа. Слънцето вече се издига над хоризонта. На пистата, наскоро построена заедно с контролната кула и няколко хангара, голям двумоторен самолет се кани да излети.

Става дума за последен модел американски разузнавателен самолет „Лайтнинг П-38“, снабден с турбодвигател, позволяващ му да достига 700 км в час и височина на полета до 10 000 метра. Той носи две автоматични камери; мисията му е да заснеме областта на Гренобъл. На корпуса му са изобразени два флага — американският и френският. Пилотът е французин, служи в ескадрила 2/33, която следва американците от дебаркирането им в Италия през Сардиния до Корсика.

Човекът е едър, четирийсет и четири годишен, в разцвета на силите. Издутият му комбинезон го прави още по-внушителен. Опасан е с кабели, токът по които ще го предпази от жестокия студ на големите височини, тъй като пилотската кабина не е херметизирана. До него е и неизбежната кислородна маска.

Преди да потегли, летецът махва с ръка на механика, който с вдигнат палец му пожелава успех. Самият авиатор е спокоен. Съвсем скоро е написал: „Човек не умира. Мисли си, че се страхува от смъртта, но не: страхува се от неочакваното, от експлозията. От самия себе си се страхува, не от смъртта.“ Защото той е не само пилот, но и писател. При това сред най-известните в света: казва се Антоан дьо Сент Егзюпери.

Антоан дьо Сент Егзюпери се проявява блестящо по време на войната във Франция, в която участва с чин капитан в ескадрила 2/33. След поражението отказва да остане във Франция и заминава за Ню Йорк заедно с жена си Консуело, решен да допринесе за включването на Съединените щати във войната. Като писател го посрещат триумфално, но като офицер едва-едва чуват гласа му. В очакване да се включи отново в борбата, той хваща перото и публикува благодарение на американския си издател „Рейнал и Хичкок“ две от най-успешните си книги: „Боеен пилот“ (1942) и „Малкият принц“ (1943).

Същата година военните действия придобиват нов размах. Егзюпери прави всичко възможно отново да бъде мобилизиран. Най-сетне на 10 април 1943 година получава назначение и пресича Атлантика по посока към Алжир, където американците току-що са се настанили. Произведен в чин майор, той се присъединява към ескадрилата си. Изпълнява различни мисии, преди да попадне в Сардиния, а после и в Корсика.

Кулата в Борго следи лайтнинга на майор Сент Егзюпери на радара си. Придружава го в полета му над Средиземно море и го вижда как достига френската територия в района на Сен Рафаел. В този момен получават последното му съобщение:

— Преминавам към радиоелектронно мълчание.

После започва дългото чакане. Завръщането му е планирано около 12.30 часа. До 13.00 часа никой не е разтревожен. Макар че метеорологичните условия са превъзходни, винаги може да се случи инцидент. Но минутите продъл-

жават да текат, въпросите — да се трупат. Тревогата нараства. Накрая, в 14.30 часа, надеждите са изоставени. Апаратът няма бензин в резервоара си и не може да долети.

Един час по-късно Върнън Робинсън, американският офицер, аташиран към 2/33, подписва официалния рапорт, върху който отбелязва: „Пилотът не се завърна. Смята се за загинал.“

Бойните му другари Гавоал и Льолбо се наемат да изпълнят мъчителния ритуал след изчезнал безследно самолет. Отиват в стаята на писателя и правят списък на личните му вещи: три кожени куфара с дрехи, тоалетен несесер, две електрически самообръсначки, кутия с акварелни бои, тесте карти за игра, счупена лула, снимки от въздуха с нанесени бележки от него, още един куфар, пълен с бележници и ръкописи, включително 915 машинописни страници от „Цитаделата“. По-късно Гавоал ги предава на доктор Жорж Пелисийо в Алжир, както Сент Егзюпери е наредил в случай на нещастие.

Така трагично прекъсва военната кампания на Антоан дьо Сент Егзюпери. Но легендите около смъртта му не спират и захранват различни страсти през следващото половин столетие.

Сент Егзюпери загива в морето: това е единственото сигурно нещо за съдбата му. Ако го бяха свалили или ако бе претърпял катастрофа над френска територия, останките от самолета щяха да бъдат намерени. Несъмнено е паднал във водата по време на обратния път, някъде между Кот'Азюр и Корсика, вероятно след техническа повреда, защото макар „Лайтинг П-38“ да е способен на забележителни постижения, техническите му недостатъци също не са малко.

След изчезването множество търсачи на останките от морски катастрофи — любители и професионалисти — се опитват да открият самолета на видния авиатор. През 1992

фирмена марка шампанско организира една от най-големите издирвателни операции по море. Прилагат се сериозни методи. За да установят позицията на изчезналия във водата корпус, специалистите се заравят в архивите в Берлин, Лондон, Париж и в Съединените щати.

Като се облягат на свидетелствата на десетина човека, видели да пада самолет на 31 юли 1944 година, те ограничават един периметър между Монако и Ница. И на 9 октомври 1992 година „Сюроя“, кораб на водещата фирма за подводни изследвания „Комекс“, започва търсенето. Корабът е придружен от вертолет, снабден е със сонар за странично сканиране, за да открива аномалии по морското дъно, с потопяваща се видеосистема за разпознаване на дънния пейзаж и с подводницата „Наутилус“ за приближаване до обекта.

Освен служителите на „Комекс“, на борда се намират Рене Гавоал, бойният другар от ескадрилата на писателя, и Фредерик д'Агей, синът на племенник на Сент Егзюпери и администратор на наследството му. Д'Агей изказва с половин уста подкрепа за експедицията и след дълги колебания се съгласява да участва в нея, при условие че ако намерят останките от самолета на брата на дядо му, ще ги оставят пак там – на морското дъно.

Но да се намери самолетът съвсем не е проста работа, дори и с всички средства, които по-рано не са съществували. Цялата есен на 1992 година отминава без резултат.

Следващата година издирванията продължават, този път в залива на Жиан, въз основа на нови свидетелства. И отново неуспех. Отчаян, финансистът на операцията се отказва, след като е хвърлил буквално на вятъра повече от милиард и половина сантимата (една стотна част от франка). И все пак едно от отговорните лица в дружеството обявява:

– Трябва да продължим да се надяваме. Там, където техниката се проваля, може би случаят ще помогне.

Минават пет години.

На 7 септември 1998 година, в 6 часа сутринта траулерът „Л'Оризон“, дълъг двацет и пет метра и с водоизместимост сто тона, излиза от Сомати, риболовното пристанище на Марсилия, и се отправя да изпълни всекидневната си задача. На борда са собственикът Жан-Клод Бианко, петдесет и четири годишен южняк с напевен акцент и бронзово от слънцето лице, и тримата му помощници – тунизийците Хабиб и Шабан и мароканецът Абду. Времето е студено и мъгливо, вали. Има дни, когато изкарването на хляба като рибар е истинска каторга!

Поради намалената видимост „Л'Оризон“ пресича с повишено внимание навигационния коридор, по който минават големите фериботи за връзка с Алжир или Корсика, и се отправя да хвърли мрежите във водите на Риу. По-късно, като си спомня за тези моменти, Жан-Клод Бианко ще рече:

– За мене това беше загубен ден!

Сините найлонови мрежи потъват към дъното. Изтеглят ги по пладне почти празни. Все пак собственикът на „Л'Оризон“ не се отчайва. Преместват се на друго място, където друг път са вадили риба – във водите на Касис и нос Канай.

Корабът пристига там в 13.30. Продължава да вали, но мъглата се е вдигнала и видимостта е почти нормална. Екипажът отново хвърля мрежите и ги изтегля след около час. Не са препълнени, но все пак има улов – около сто сила треска, меджид и октопод, плюс обикновените боклуци: бутилки, консервени кутии, разни железа и пр.

След дългия работен ден „Л'Оризон“ поема по обратния път към пристанището Сомати, а екипажът се захваща да освободи мрежите и да отдели рибата от отпадъците. Внезапно Хабиб вика шефа:

– Елате да видите, тук нещо блести.

Жан-Клод Бианко се усмива:

– Златно ли е?

– Не, по-скоро сребърно...

И наистина прилича на сребро. Светлият метал е покрит с дебел налеп. Жан-Клод Бианко взема секач и налепите отстъпват бързо, като откриват тънка гривна, всъщност верижка с плочка, дебела няколко милиметра. Само че плочката е потъмняла и не може да се разбере какво пише на нея. Собственикът на кораба я изстъргва енергично и накрая се появява надпис с главни букви: „ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY (CONSUELO)“. Жан-Клод Бианко избухва в смях:

– Това е някакъв номер!

Трябва да кажем, че Егзюпери е една от любимите теми за шеги на моряците в областта. Всички са чували легендата, че самолетът му е паднал в този район, и редовно сключват облози кой ще го открие. Жан-Клод Бианко също е наясно със случая. Дори знае, че човекът бил летец и писател, макар да не е прочел и ред от него.

Според рибаря някой е пуснал верижката на дъното, за да си направи майтап с онзи, който я намери. Това е възможно, да, смущава го обаче думата КОНСУЕЛО. Един шегаджия би написал само „АНТОАН ДЪО СЕНТ ЕГЗЮПЕРИ“. Освен това има и нещо писано на гърба...

Собственикът на „Л’Оризон“ доизчиства украшението и разкрива другия надпис. Прилича на адрес: „C/O Reynal et Hitchcock, 386, 4th Ave. NYC USA“.

В крайна сметка може пък и да не е шега. Кой шегаджия ще си даде толкова зор...

Преди няколко години Жан-Клод Бианко бе следил усилията на магната на шампанското да открие самолета на писателя. Сега си спомня две неща: издирванията бяха организирани от „Комекс“ – фирма, добре позната в Марсилия, и макар да бяха прекратени, все пак си оставаха приоритет за ръководителите.

Стъпил на брега, Жан-Клод Бианко веднага се обажда в „Комекс“. И щом им съобщава, че може би е „уловил“ в мрежите си верижка с надпис на Сент Егзюпери, за негова изненада моментално го свързват с главния директор Анри-Жермен Дьоолоз. Той откликва живо на новината:

– Кажете ми какво пише на нея.

– От едната страна е името му и една дума в скоби, която не разбирам: „Консуело“.

– Така се казва жена му. А от другата страна?

Жан-Клод Бианко му диктува текста буква по буква. Оттатък се чува радостен вик:

– Това е адресът на нийоркския му издател. Работата изглежда сериозна! Можете ли да дойдете утре сутринта с вашата находка?

„Комекс“ се е разположила на площ от седем хектара в Мазарг, северно от Марсилия. Там Анри-Жермен Дьоолоз посреща рибаря в разкошния си кабинет, украсен с макети и скафандри.

– Мога ли да видя предмета?

Жан-Клод Бианко вади от джоба си верижката, увита в кърпа. Директорът на „Комекс“ я повдига и я разглежда най-внимателно.

– Според мене няма никакво съмнение. Истинска е.

И пред своя събеседник разкрива с ентузиазъм проектите си. Засега смята да задържи временно верижката в сейфа си, като подпише протокол за споразумение, удостоверяващ, че откривателят на предмета е Жан-Клод Бианко. След това „Комекс“ ще се отправи да търси самолета...

После Дьоолоз описва подробно операциите. Смята да използва „Минивекс“, още по-усъвършенстван кораб от онзи от предишната кампания. И той е снабден със сонар и има на борда си подводница, но и двете са много по-мощни от предишните.

Все пак Жан-Клод Бианко е настроен скептично: